

udfylde Attesten, maatte forvisse sig om visse Ting, han havde efterset. Vi tro, at det vilde være et virkeligt Betryggelsesmiddel, naar der des i Attesten skulde svares paa de Spørgsmaal, som vare opstaaede, og naar der dernæst skulde tilføjes en Erklæring, som Bedkommende maatte afgive, men som man dog ikke saa gjerne vilde have i en Formular. Denne Erklæring skulde vel have et loubestemt Indhold, men saaledes, at Løgsmændene selv maatte formulere den, og der skulde deri nævnes, „hvilke de Lægn ved den Udsødes Legeme vare, hvoraf de mente at kunne slutte, at Døden var sikker“. Altsaa forklarer han, at det var Hensigten med dette Udtryk: „en skriftlig Erklæring“, at den skulde indeholde en bestemt Ting; men Meningen var, at den skulde affattes af Bedkommende selv og altsaa skriftlig paaføres denne Attest, hvis øvrige Indhold var givet efter den trykte Formular. Dette var den ærede Ordførers Udtalelse om dette Spørgsmaal i den første Samling, da Sagen laa for til Behandling. Af hvad der blev udtalt i den sidste Samling, da Forslaget blev til Lov, skal jeg blot tillade mig at ansøre, hvad jeg personlig yttrede om det samme Spørgsmaal. Jeg sagde: „deri søger jeg den største Garanti for, at Løgsmændene virkelig opfyldte deres Pligt, saaledes som man forudsætter, at de bør opfyldte den; thi de ville ikke kunne — skriftlig vel at mærke — udtale sig om, hvilke disse unisshendelige Lægn paa Døden ere, — om hvis Tilstedeværelse de have overbevist sig, uden at de virkelig have synet Liget og derved bestemt lagt Mærke til, hvilke disse Lægn ere. Jeg har lagt Vægt paa, at det skulde være en skriftlig Erklæring, fordi en trykt Formular, som Bedkommende blot behøver at forsyne med sit Navn, ikke er saa betryggende som en skriftlig Formular, hvor altsaa Bedkommende skal sætte sig ned og skrive, hvad der her forlanges. Jeg har altsaa lagt meget stærk Vægt paa denne Bestemmelse. Jeg erklærede siden — jeg skal imidlertid ikke opløse Mæne — at jeg lagde meget stor Vægt paa, at det skulde være en skriftlig Erklæring, fordi det i dette Tilfælde, som i saa mange andre forekommer mig, at, naar man har en trykt Formular liggende for sig og nogle Gange har set paa den, og man blot behøver at sætte sit Navn under den, saa kan man selv med den største Samvittighedsfuldhed komme til at overse enkelte Bestemmelser deri og let komme til at give sit Navns Underskrift uden videre Betænkning. Naar man derimod bestemt skal sætte med sin Skrift: Jeg erklærer herved, at jeg selv personlig har synet Liget, saa har man deri en større Betryggelse. Jeg har nu faaet en Leilighed til at se, hvorledes disse Formularer siden den Tid have været indrettede, og da har jeg ganske rigtig set, at der paa det trykte Spørgsmaal staar i Marginen paatværs trykt, at den Bedkommende, som synet Liget, har at tilføje en skriftlig Erklæring

underneden om, at han virkelig selv personlig har synet Liget; dette er anført paatværs i Marginen for stadig at erindre om, at de Paagjældende have at afgive saadan skriftlig Erklæring, og dette gjælder baade for de Formularer, der have været leverede Løgsmændene, og for de Formularer, som Lægerne skulle bruge, hvilket selvfølgelig er overensstemmende med Loven, der her siger: den eller de, som have udsørt Ligsynet o. s. v. Jeg er nu imidlertid bleven opmærksom paa, at den ærede Justitsminister under en Resolution af 15de December sidstleden har autoriseret en anden Blanket for Lægerne, hvori denne Paamindelse i Marginen er slettet bort, og hvor den Erklæring, at Lægen har synet Liget, er trykt ligesom de andre Ting saaledes, at efter denne Blanket behøver en Læge ikke at skrive Andet end sit Navn. Dette er efter min Mening en fuldstændig Tilfidsættelse af Lovens Bestemmelse om, at Erklæringen skal gives skriftlig. Den tidligere Indretning er saavidt jeg veed bibeholdt med Hensyn til Løgsmændenes Formular, men ikke med Hensyn til Lægernes. Jeg antager paa ingen Maade, at den ærede Justitsminister her har villet foretage Noget, der har staaet for ham som værende i Strid med Loven; jeg er fuldkommen villig til at erkjende, at naar der staar i Loven: „skriftlig Erklæring“, og man ikke nærmere ser efter eller kjender denne Loubestemmelsses Historie gennem Rigsdagen og andet Saadant, kan det komme til at staa for En, som om denne Erklæring ogsaa kan trykkes paa Formularen saavel som det Øvrige, der skal bevidnes, naar den Bedkommende blot underskriver med sit Navn. Men jeg kan ikke erkjende, at dette er en loyal Opfattelse af Lovbestemmelsen, og da det er en Bestemmelse, som jeg har lagt saa megen Vægt paa, at jeg ikke har troet, at disse Dødsattester ville have en saa stor Betydning, naar man ikke opretholder denne Bestemmelse korrekt og strengt, som de vilde have, naar den blev overholdt, har jeg derfor troet det rigtigt at give den høitærede Justitsminister Leilighed til at udtale sig nærmere om, hvorledes det kan være kommet, at han gjør en Afvigelse fra 1ste Januar dette Aar fra denne Bestemmelse, medens den i den mellemligende Tid, siden Loven udkom og indtil nu, er blevet korrekt opretholdt i de øgionne Formularer. Jeg er bleven gjort opmærksom derpaa; og har derfor søgt nærmere Underretning og jeg skal da nævne, at jeg med det Samme er blevet opmærksom paa, at denne Bestemmelse, som jeg tror, ikke har været overholdt i Kjøbenhavn. Jeg har set en af disse Formularer for Kjøbenhavns Bedkommende, som blev udstedt i sin Tid, — ikke af den nuværende Justitsminister, — og jeg har da fundet, at ogsaa der var denne Erklæring ikke skriftlig, men trykt, og jeg har Grund til at tro, at det hidtil er brugt saaledes i Kjøbenhavn, saa at altsaa Kjøbenhavn med Hensyn til denne Lov